

สถาบันสภาพเสด็จ
เลขที่ 455
วันที่ 21 ก.พ. 2550
เวลา.....

ประกาศกรมปศุสัตว์

เรื่อง การรักษาวินัยและการดำเนินการทางวินัยของพนักงานราชการ

โดยที่เป็นการสมควรให้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ของการรักษาวินัยของพนักงานราชการในสังกัดของกรมปศุสัตว์ เพื่อให้สามารถปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลของงาน

อาศัยอำนาจตามความใน ข้อ ๒๒ ข้อ ๒๓ ข้อ ๒๔ ข้อ ๒๕ และข้อ ๒๖ แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยพนักงานราชการ พ.ศ.๒๕๔๗ อธิบดีกรมปศุสัตว์จึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศฉบับนี้ เรียกว่า “ ประกาศกรมปศุสัตว์ เรื่อง การรักษาวินัยและการดำเนินการทางวินัยของพนักงานราชการ ”

ข้อ ๒ ในประกาศนี้

“พนักงานราชการ” หมายความว่า บุคคลซึ่งได้รับการจ้างตามสัญญาจ้างโดยได้รับค่าตอบแทนจากงบประมาณของกรมปศุสัตว์ เพื่อเป็นพนักงานของรัฐในการปฏิบัติงานให้กับกรมปศุสัตว์ ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยพนักงานราชการ พ.ศ.๒๕๔๗

“วินัย” หมายความว่า ข้อบังคับเกี่ยวกับความประพฤติที่ควรปฏิบัติ หรือข้อห้ามของพนักงานราชการ ตามที่กำหนดไว้ในประกาศนี้

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมปศุสัตว์

“ผู้บังคับบัญชา” หมายความว่า อธิบดี ผู้อำนวยการสำนัก เลขาธิการกรม ผู้อำนวยการกอง หรือเทียบเท่า และผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากอธิบดี ตามมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ ให้เป็นผู้บังคับบัญชา

หมวด ๑
วินัย และการรักษาวินัย

ข้อ ๓ พนักงานราชการต้องรักษาวินัย ตามที่กำหนดเป็นข้อห้ามและข้อปฏิบัติในกฎหมาย ระเบียบ หรือประกาศของราชการ โดยเคร่งครัดเสมอ

พนักงานราชการผู้ใดไม่ปฏิบัติตาม หรือฝ่าฝืนข้อห้ามตามที่กำหนดในวรรคหนึ่ง พนักงานราชการผู้นั้นเป็นผู้กระทำความผิดวินัย และจะต้องได้รับโทษทางวินัย เว้นแต่มีเหตุอันควรงดโทษ

ข้อ ๔ โทษทางวินัย มี ๔ สถาน คือ

- (๑) ภาคทัณฑ์
- (๒) ตัดเงินค่าตอบแทน
- (๓) ลดชั้นเงินค่าตอบแทน
- (๔) ไล่ออก

ข้อ ๕ พนักงานราชการมีข้อปฏิบัติดังต่อไปนี้

- (๑) ต้องสนับสนุนการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
- (๒) ต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต และเที่ยงธรรม
- (๓) ต้องตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดี หรือความก้าวหน้าแก่ราชการ
- (๔) ต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความอุตสาหะ เอาใจใส่ ระมัดระวังรักษาประโยชน์ของทางราชการ และไม่ประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ
- (๕) ต้องปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี และนโยบายของรัฐบาลโดยไม่ให้เสียหายแก่ราชการ
- (๖) ต้องให้ความสนใจและรับทราบเหตุการณ์ความเคลื่อนไหวที่อาจเป็นภัยอันตรายต่อราชการและประเทศชาติ และต้องป้องกันภัยอันตรายซึ่งที่อาจจะบังเกิดขึ้นโดยเต็มความสามารถ
- (๗) ต้องรักษาความลับของราชการ
- (๘) ต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการตามคำสั่งผู้บังคับบัญชา ซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการ โดยชอบด้วยกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการ

เว้นแต่ในกรณีที่พนักงานราชการเห็นว่า การปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ที่ชอบด้วยกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการนั้น อาจทำให้เกิดความเสียหายหรือไม่เป็นการ รักษาประโยชน์ของทางราชการ ให้พนักงานราชการเสนอความเห็นเป็นหนังสือให้ผู้บังคับบัญชา ทบทวนคำสั่ง หากผู้บังคับบัญชายืนยันให้ปฏิบัติตามคำสั่งเดิม พนักงานราชการต้องปฏิบัติตาม

(๙) ต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยไม่เป็นการข้ามผู้บังคับบัญชาเหนือตน เว้นแต่ผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปเป็นผู้สั่งให้กระทำ หรือได้รับอนุญาตเป็นพิเศษชั่วคราว

(๑๐) ต้องรายงานการปฏิบัติหน้าที่ต่อผู้บังคับบัญชาตามความเป็นจริง โดยไม่ปกปิดข้อเท็จจริงอันมีความสำคัญต่อผลประโยชน์ของทางราชการ

(๑๑) ต้องอุทิศเวลาให้แก่ราชการอย่างเต็มที่ โดยไม่ละทิ้ง หรือทอดทิ้ง หน้าที่ราชการ

(๑๒) ต้องมีความประพฤติสุภาพเรียบร้อย รักษาความสามัคคี และช่วยเหลือ ซึ่งกันและกันในการปฏิบัติราชการในระหว่างผู้ร่วมปฏิบัติหน้าที่ราชการ ไม่กระทำการอย่างใด อันเป็นการกลั่นแกล้ง หรือทำให้เกิดความแตกสามัคคี

(๑๓) ต้องต้อนรับ ให้ความสะดวก ให้ความเป็นธรรม และให้การ สงเคราะห์ต่อประชาชน หรือหน่วยงานราชการอื่น ที่มาติดต่อราชการเกี่ยวกับหน้าที่ของตน ด้วยความสุภาพเรียบร้อย โดยไม่ชักช้า และไม่แสดงอาการดูหมิ่น เหยียดหยาม กดขี่ หรือข่มเหง ประชาชน หรือหน่วยราชการอื่นที่มาติดต่อราชการ

(๑๔) ต้องรักษาชื่อเสียง และรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ ของตนไม่ให้เสื่อมเสีย โดยไม่กระทำการใด ๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว

(๑๕) ต้องไม่เป็นกรรมการผู้จัดการ หรือผู้จัดการ หรือดำรงตำแหน่งอื่นใด อันมีลักษณะงานคล้ายคลึงกันนั้นในห้างหุ้นส่วน หรือบริษัท

(๑๖) ต้องวางตนเป็นกลางในทางการเมืองในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ และ ในการปฏิบัติต่อประชาชน และต้องปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการว่าด้วยมารยาททาง การเมืองของข้าราชการด้วย

ข้อ ๖ พนักงานราชการผู้ใดไม่ปฏิบัติตามหรือฝ่าฝืนข้อห้ามตามที่กำหนดไว้ใน ข้อ ๕ ถือว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ ๗ พนักงานราชการผู้ใดกระทำการดังต่อไปนี้ ถือว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

(๑) ทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

(๒) จงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ หรือเงื่อนไขที่ ทางราชการกำหนดให้ปฏิบัติ จนเป็นเหตุให้ทางราชการได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง

(๓) ปฏิบัติหน้าที่โดยประมาทเลินเล่อจนเป็นเหตุให้ทางราชการได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง

(๔) ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดในสัญญา หรือขัดคำสั่ง หรือหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา จนเป็นเหตุให้ทางราชการได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง

(๕) ประมาทเลินเล่อจนเป็นเหตุให้ทางราชการได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง

(๖) ละทิ้งหรือทอดทิ้งการทำงานเป็นเวลาติดต่อกันเกินกว่าเจ็ดวัน

(๗) ละทิ้ง หรือทอดทิ้งการทำงานจนทำให้งานไม่แล้วเสร็จตามระยะเวลาที่กำหนด จนเป็นเหตุให้ทางราชการได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง

(๘) ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง หรือกระทำความผิดอาญาโดยมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกหรือหนักกว่าโทษจำคุก

ข้อ ๘ ผู้บังคับบัญชาต้องเสริมสร้างและพัฒนาให้พนักงานราชการ ซึ่งเป็นผู้ใต้บังคับบัญชามีวินัย และเอาใจใส่ป้องกันมิให้พนักงานราชการกระทำผิดวินัย หรือขจัดเหตุอันอาจก่อให้เกิดการกระทำผิดวินัย

เมื่อปรากฏว่ามีผู้กล่าวหา หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าพนักงานราชการกระทำผิดวินัย ให้ผู้บังคับบัญชารับดำเนินการสืบสวน หรือพิจารณาในเบื้องต้นว่า กรณีมีมูลอันควรกล่าวหาว่าพนักงานราชการผู้นั้นกระทำผิดวินัยจริงหรือไม่ ถ้าเห็นว่ากรณีไม่มีมูล ให้สั่งยุติเรื่อง ถ้ากรณีมีมูล ให้ดำเนินการทางวินัยทันที

หากผู้บังคับบัญชาละเลย ไม่เอาใจใส่ ไม่ขจัดเหตุอันอาจก่อให้เกิดการกระทำผิดวินัย หรือไม่รับดำเนินการทางวินัยในกรณีที่พนักงานราชการกระทำผิดวินัยโดยมีเจตนาไม่สุจริต ให้ถือว่าผู้บังคับบัญชานั้นมีความผิดทางวินัยด้วย

หมวด ๒

การดำเนินการทางวินัย

ข้อ ๙ การดำเนินการทางวินัยแก่พนักงานราชการซึ่งมีกรณีอันมีมูลว่ากระทำผิดวินัย ให้สอบสวนเพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรมโดยไม่ชักช้า

การดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ถ้าเป็นกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้ดำเนินการตามวิธีการที่ผู้บังคับบัญชาเห็นสมควร ถ้าเป็นกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง อธิบดี หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากอธิบดี เป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

ในการสอบสวนต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบโดยจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา เมื่อดำเนินการแล้ว ถ้าฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัยก็ให้ดำเนินการตามข้อ ๑๐ หรือข้อ ๑๒ แล้วแต่กรณี

หลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการสอบสวนพิจารณาเพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรม และอำนาจและหน้าที่ของคณะกรรมการสอบสวนให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนโดยอนุโลม

ข้อ ๑๐ พนักงานราชการผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินค่าตอบแทน หรือลดขั้นเงินค่าตอบแทน ตามควรแก่กรณีให้เหมาะสมกับความผิด ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษได้ แต่การลงโทษภาคทัณฑ์ให้ใช้เฉพาะกรณีกระทำผิดวินัยเล็กน้อย หรือมีเหตุอันควรลดหย่อน ซึ่งยังไม่ถึงกับจะต้องถูกลงโทษตัดค่าตอบแทน ถ้าผู้บังคับบัญชาเห็นว่าผู้นั้นควรจะต้องได้รับโทษสูงกว่าที่ตนมีอำนาจสั่งลงโทษ ให้รายงานต่อผู้บังคับบัญชาของผู้นั้นที่มีอำนาจเพื่อให้พิจารณาดำเนินการเพื่อลงโทษตามควรแก่กรณี

พนักงานราชการผู้ใดกระทำความผิดทางวินัยเล็กน้อย และมีเหตุอันควรงดโทษ ให้งดโทษโดยทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือ หรือว่ากล่าวตักเตือน

ข้อ ๑๑ อำนาจของผู้บังคับบัญชาในการสั่งลงโทษกรณีพนักงานราชการกระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรง มีดังนี้

(๑) เลขานุการกรม ผู้อำนวยการกอง หรือเทียบเท่า มีอำนาจสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ หรือตัดเงินค่าตอบแทนครั้งหนึ่งไม่เกินร้อยละห้า เป็นเวลาไม่เกินหนึ่งเดือน

(๒) ผู้อำนวยการสำนัก หรือเทียบเท่า มีอำนาจสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ หรือตัดเงินค่าตอบแทนครั้งหนึ่งไม่เกินร้อยละห้า เป็นเวลาไม่เกินสองเดือน

(๓) อธิบดี หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมาย มีอำนาจสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ หรือตัดเงินค่าตอบแทนครั้งหนึ่งไม่เกินร้อยละห้า เป็นเวลาไม่เกินสามเดือน หรือลดขั้นเงินค่าตอบแทนครั้งหนึ่งไม่เกินหนึ่งขั้น ในกรณีที่พนักงานราชการในกลุ่มงานบริการ หรือกลุ่มงานเทคนิค หรือลดขั้นเงินค่าตอบแทนครั้งหนึ่งไม่เกินร้อยละห้า ในกรณีที่พนักงานราชการในกลุ่มงานบริหารทั่วไป หรือกลุ่มงานวิชาชีพเฉพาะ หรือกลุ่มงานเชี่ยวชาญเฉพาะ

ข้อ ๑๒ พนักงานราชการผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ต้องถูกลงโทษไล่ออกและอำนาจในการสั่งลงโทษไล่ออก เป็นอำนาจของอธิบดี หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากอธิบดี

ข้อ ๑๓ พนักงานราชการผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน อธิบดี หรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายจะดำเนินการตามข้อ ๑๒ โดยไม่ต้องสอบสวนก็ได้

ข้อ ๑๔ พนักงานราชการผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำหรือละเว้นกระทำการใดที่พึงเห็นว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น หรือต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนหรือตรวจสอบตามกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการ หรือเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือโดยผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น หรือมีกรณีถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา เว้นแต่ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทที่ไม่เกี่ยวกับราชการหรือความผิดลหุโทษ แม้ภายหลังผู้นั้นจะออกจากราชการไปแล้ว เว้นแต่กรณีออกจากราชการเพราะตาย อธิบดีมีอำนาจสั่งให้ดำเนินการสืบสวนพิจารณา และดำเนินการทางวินัยต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมีได้ออกจากราชการ เว้นแต่กรณีที่ผลการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัย ที่จะต้องลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินค่าตอบแทน หรือลดขั้นเงินค่าตอบแทน อธิบดีมีอำนาจงดโทษได้

ข้อ ๑๕ เมื่อพนักงานราชการผู้ใด มีกรณีที่ถูกกล่าวหา หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ของตน บกพร่องในหน้าที่ราชการ หรือมีความประพฤติไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ ซึ่งหากให้ผู้นั้นปฏิบัติราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ และผู้บังคับบัญชาเห็นว่ากรณีมีมูล ก็ให้ดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน โดยให้คณะกรรมการแจ้งข้อกล่าวหา และพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ และต้องเปิดโอกาสให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและนำสืบพยานหลักฐานแก้ข้อกล่าวหาอย่างเต็มที่ เมื่อมีการสอบสวนแล้ว หากผู้บังคับบัญชาพิจารณาเห็นว่าไม่สมควรให้ปฏิบัติราชการต่อไป ก็ให้ยกเลิกสัญญาจ้างเสีย โดยให้มีผลนับแต่วันที่มิคำสั่งเป็นต้นไป

ข้อ ๑๖ พนักงานราชการผู้ใด มีกรณีที่ถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและมีเหตุอันสงสัยว่าได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่ผลการสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะลงโทษ แต่มีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนนั้น ซึ่งถ้าจะให้ปฏิบัติราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ ให้ผู้บังคับบัญชายกเลิกสัญญาจ้างเสีย โดยให้มีผลนับแต่วันที่มิคำสั่งเป็นต้นไป

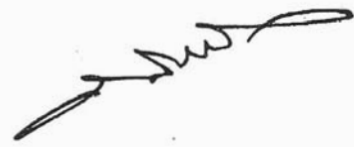
- ๗ -

หมวด ๓

การอุทธรณ์

ข้อ ๑๗ พนักงานราชการผู้ใดถูกสั่งลงโทษตามประกาศนี้ มีสิทธิอุทธรณ์ต่ออธิบดี ภายในสามสิบวันนับแต่วันรับทราบคำสั่ง และคำวินิจฉัยของอธิบดีถือเป็นที่สุด

ประกาศ ณ วันที่ ๕ เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๐

(นายภิรมย์ ศรีจันทร์)

อธิบดีกรมปลัดทั่วไป